

213 LUDAS MATYI

a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik
minden vasárnap.
Ára 3 óra
csak egy forint.

Az előfizetési pénz
a kiadó-hivatalba
3 korona utca, 18. szám alá
küldendő.

Pest, június 15.
1867.
11. szám.

Gyűjtőknek
öt előfizető
után
tiszteltpeldány jár.

SZERKESZTŐI IRODA:
Magyarutca 1. sz.
Ide küldendő mindenféle kézirat,
mely Ludas Matyinak van
szánva.

Finis coronat opus.

(az amnesziá és a százezer arany.)

Nincs hát a magyarnak többé bujdosója...
Hontalanok szívét nem gyötri fájdalom?
Régi tartozását még az is lerója:
Kit királynak kent fel a nemzet és a hon.
Nyitva az ut, nyitva... jertek hát bujdosók!
Ölelő karunk vár és a testvéri esők.
Kik a szabadságharc alatt elvérzének —
Busongó özvegyet s árvákat hagyának.
A kik fényt szereztek a honvéd nevének —
S koldusai lönek e szegény hazának.
Vigaszt, segélyt nyertek... le van már törölve...
Özvegyek és árvák — esonkahősök könyve.
Kinek ne dagasztná öröm a kebelét?
Midőn az országnak koronás királya!
Nemes szíve szerint a jog terére lép...
Igaz szeretetét előttünk kitárja,
S lelkes szép tettei karöltve ha járnak
Népünk érzelmével... a királyi párnak.

LUDAS MATYI.

Micsoda állat az az opportunitás?

Az opportunitás (jogfeláldozás) kedves atyámiai! az újabb kornak egyik legförtelmesebb csudaszülettye, teremtője valami Lusztkandel nevű híres bécsi tudós, keresztapja pedig Deák Ferencz!

Ezen fertelmes szörny homlokára ez van írva: „a szükség törvényt ront“ s így szabad neki minden halandót esontostól bőrostól felfalni, — mert szükségből született, — szükségesen nevelkedett, — szükségesen tengődik, — szükségre kel, — és szükségre fekszik. Jaj még azon helynek is atyámiai! — hova szállásra befogadják, — adj szállást neki, ki ver a házadból.

Az opportunitás egy kielégíthetetlen állat, ám de vele a majoritás szerint ki lehet elégíteni a törvényeket, az alkotmányt, a népeket, országokat, sőt az egész világot, csak az osztrák kormányt nem, mert ez úgy használja a nép ellen ezt a rémszületött must, mint Hannibal használta az elefántokat a rómaiak ellen — ... azoknak eltapodására.

A hol tehát opportunitás van, ott nem lehet törvény revisió nélkül, mert az opportunitásnak joga van a szentesített törvényeket is kénye kedve szerint lerontani, vagy megnyirbálni; a szabadságnak pedig kezét lábát farkas guzsban tartani.

Az opportunitás kedves atyámiai! képes Pesten, Vácson, Soroksáron és Konyáron, nagyszerű hadi iskolát állítani, tanulók és tanítók nélkül, — képes honvédtisztet teremteni honvédek nélkül, hitelez nekünk ingyen egy pár millió osztrák államadósságot kezes nélkül; s a mikor kedve tartja, vagy megharag-

szik, alkotmányképében még concordátummal is szíves boldogítani a népet, már t. i. a független népeket, értvén azokat, kik még szerencsésjókra nem függének.

Az opportunitáshoz képest az egyiptomi tiz csapás, — a kolumbácsi legyek és a sáska táborok valóságos isten áldásai, — mert azok mind mulandók, de az opportunitás hallhatatlan, mint a pazarlók szükségége, telhetetlen mint a pap zsákja, melyet minél jobban kielégítessz, annál többet eszik.

Machiavellia kisasszony testvére neki, de azért még hunczutja se lehet. Lovagolni is lehet rajta, de csak az opportunistoknak mert az importunistok kerülnek mint a veszett ebet.

Az opportunitás nyelvén a hit és eskü is el-kárhozik, különben oly ártatlan mint monopolium a nyílt rablás mellett.

Kell e hát opportunitás édes atyámfia? nem kell . . . na nekem se, de még a hetvenhetedik unokámnak se kell ám.

Eredeti levelek.

XV.

Kedves Ludas bátyám!

Mint együgyű világpolgár néhány kérdést ohajtának intézni kigyelmedhez. Azt beszélnek itt nálunk az alföldi Rómában uton utfélen, hogy mi már alkotmányos egy nép volnánk, — hiszen én nem vagyok épen tökéletlenül ültök! hogy ha valamit látok, úgy ahogy ne érteném, de mert kivéve azt, hogy a sasok helyébe magyar címert pingáltak, — valami nagyobb szerű változást nem látok az egész alkotmányosságban.

Ugy huznak vonnak bennünket mint az előtt. —

Fegyvert nem szabad tartanunk mint az előtt.

Trafk dohányunk még rosszabb mint az előtt.

Az adóintő czédulát ép úgy a nyakunkra küldik mint az előtt.

Az idegen katonát csak úgy tartjuk mint az előtt.

Fiainkból sokkal több újjonczot soroznak be mint az előtt.

Igaz bizony, majd el is felejttem, hiszen tisztviselőinket is megváltoztathattuk, persze úgy, hogy azokból kellett választanunk, kiknek neveit előnkbe kiragasztották, ha mindjárt egyet sem instáltunk is belőlük. Épen e sorról akarok én kérdezősködni kedves Ludas bátyám! ha valyon alkotmányosan ment e végbe nálunk minden?

1-ör is, egy uri ember, nem tom már hogy hívják mert hát nem is magyar, hanem olyan oláh hangzatu neve van, a tisztválasztás előtti közgyűlésen hazatérőnek és gazembereknek czimezte mindazokat, kik 61 óta tisztviselősködtek, pedig tudtommal — alig néhány kivételével — 61-ben mind a nép választotta meg azokat a czimzett kazaárulókat; sőt ha jól emlékszem, ezen uri ember akkor uri magát is káldidáltatta s talán azért nem választották meg, mivel egyedül ő volt köztük a becsületes.

2-ör. Ugyanezen ember tanácsára, a mi talán sehol sem történt széles Magyarországon, — a volt tisztviselők közül egyetlen egyet sem káldidáltak; — aztán, midőn a választás végbe ment egy helybeli újság lapban e volt a megválasztottak névsora után olvasható: „a tisztviselők e névsorából kitűnik, hogy a provisorium alatt működők közül egyetlen egy sem választott meg.”

Ugyan kedves Ludas bátyám! ha előnkbe csupán csak kását, paszulyt és lencsét találunk, hogy válogassuk belőlle a várvavárt turóscsuszát?

3-ör. Mondja meg Ludas bátyám! ha valamely okos dologhoz okosan is kell hozzá szólni, elég-e az, ha valakinek zsiros nadrága, nagy hasa, és szalmával bélelt nagy feje van? ki egész életében gyertyamártó, hentes, kalapos s tímár mesterséggel foglalkozott, bírnak-e képességgel törvénytudót, mérnököt sat. káldidálni, mert lássa Ludas bátyám? ilyenekből állott ám nálunk a káldidáló bizottság. Igaz, vala köztük egy kesztyűs ur is valami herr von Müller, ki dirigálta az egészet, még pedig oly dühösen, hogy ha a nemes kommissióból valaki ellene mert szólni, székéről felugrott s kevésbé mult, hogy fejékhöz nem dobta a széket.

4-er, mikor aztán az egész alkotmányos tisztviselő sereg már elkészült, a legnevettségesebb a volt, hogy még is csusztak be köziök a régiekből is, persze mert már az apróbb méltóságokra nem akadt senki, vagy talán herr von Müller mindent alkotó keze rakta be őket?

Végre még egyet. Hogy lehet szabóból — ki teljes életében egy kontót le nem tudott írni becsületesen, — főpénztári ellenőr? olyan parlagi uracsból, ki életében semminemű tudománnyal nem foglalkozott, egyedül tánczolt és agarászott, igasság osztó városi másod kapitány? sat. sat.

Ezeket nem értem én kedves Ludas bátyám! Ezeknek megfejtésére nálamnál okosabb emberre volna szükségem, kérem szépen segítsen velem ezt megértetni, mert ha ezekre még Ludas Matyi uram sem tudna megfelelni, akkor nincs egyéb hátra, mint szemünket az égre emelve felfohászzkodni illetétképen: „szabadíts meg Uram! bennünket az alkotmányosság gonoszaitól.”

Egy választó polgár.

XVI.

Nemzetes Ludas Matyi uram!

Tudni fogja talán nemzetes uram, hogy Aradmegyében kebelezt magyar és oláhpécska épen úgy áll egymás mellett mint Pest Buda. Azokat még folyó sem választja el egymástól. E napokban követ választás lett volna ott. A jelölteknek egyike magyar a másika oláh volt. A szavazás szép csendesen folyt, míg a választók egymás hajába nem kaptak. A verekedést az oláhok kezdték azzal, hogy előbb téglá és kődarabokat dobáltak a magyarok tyükszeméire, később pedig botokkal estek nekik. Ekkor aztán összegabajodtak s a nélkül, hogy követett választottak volna, az oláhokat az általok használt botokon kellett hazaczipelni.

Másnap a város bírása hivatalos jelentést terjesztett a helyi szolgabíró ur elé, s azt ekképen szerkesztette.

„Van szerencsém jelenteni, hogy Oláhpécskán a tegnapi napon tapasztalt verekedés folytán 24 oláh testvérünk van részint igen nehezen, részint nagyon könnyen megsebesítve.”

A szolgabíró elolvastván a jelentést, az előadást készítő bírósághoz következő kérdést intézett.

„S a magyarokból hány sebesült meg?” „Egy sem” — felelt a bíró — mert náluk nincs szokásban sem megsebesülni, sem megsebesítve jelentkezni és panaszkodni.”

Ezen mulatságos históriát, csak így parasztosan azért írtam meg a nemzetes uramnak, hogy azt a Ludas Matyiban közölni ne terheltelessék.

Harangozó Palkó.

A baloldalnak.

Eszélytelenség tölem, jól tudom, — hogy
Most veszem kézbe árva füzfa lantom;
E nagy „h o z s á n n a“ kiáltások közt tán ...
El se hallik hozzátok gyöngye hangom ... ?
Ha máshoz, másképpen írnam e verset,
Lehet — a nagy tömeg még tapsot adna —
Mig így, hozzátok szóló kis szülöttem,
Legfőlebb csupán gunymosoly fogadja.

Mindegy! az alkalmat használja fel más,
S menjen hol több fül hallgat énekére,
Én nem megyek meggyőződésém árán —
Babért tenni a győzelmes fejére! ...
Hadd huzzák ezren diadal kocsiját,
Mely elgázolta — kik előtte álltak,
Jobban teszem, ha elmaradva tölök ...
Vigaszt viszek a bukott igazságunk!

Talpra derék honatyák! (hitvány jelző,
Ma már e szót oly könnyen osztogatják.)
Tartsátok még főlebb a drága zászlót,
Mit, — hogy szolgáltak — sokan eltagadják ...
Föl a zászlót! bár némelyek azt sárral
Dobálták be, én még úgyis imádom,
— Szent ügy, melynek mártyrjai valának,
Nem veszett még el, egy se a világon!!!

Szapuló Matyi.

Pattantyuk.

A francia háború idejében egy öreg őrnagy, — ki Napoleonnak minden táborozásában részt vett, azért könyörge a császár előtt, hogy ajándékozná meg őt a becsület legio nagy keresztjével.

„Meg fogok önről emlékezni“ mondá Napoleon.

— Ugy hát ne késsék felséged! felele az őrnagy, összefehér hajára mutatva ... mert ime maga is láthatja felséged! hogy a várakozásra nem sok időm van már.

A császárnak annyira megtetszettek ezen tréfás szavak, hogy rögtön saját díszjelét akasztá az öreg tiszt nyakába.

A k ... torony építésekör, egy roppant nagy követ rendkívüli erőfeszítéssel csavarván felfelé a munkások, a fele utban lankadni kezdtek, mintegy nógatásképen magas állásáról lekiált tehát a pallér: „szekkerment“. Erre egyik munkás így szóla társaihoz: hallják e kendtek, azt mondja a pallér, hogy szekér jön érte, — tehát eresszük vissza.

Egy még igen fiatal, de már hirneves orvost hivatván magához egy gazdag nagykereskedő, e szavakkal fogadá a megjelentöt: „doktor ur! hallom hogy ön igen szerencsésen kurál, daczára hogy oly igen fiatal; mielőtt tehát házi orvosomul fogadnám, — hadd tekintsem csak még egyszer jól meg“ s kezdé a fiatal orvost szemeivel mérgetni.

— Na ha előlrül megnézett ön uram! most hát tekintsen meg hátulról is — monda az orvos, s azzal megfordulva a sarkán, ott hagyta a kereskedőt, mint szent Pál az oláhokat.

1856-ban egy mezőváros közpénztárából a többek közt 4038 pengő forint is elgőzölgött, s minthogy ezen experimentumot az ottani polgártársak semmiképen sem tudják felfogni, egy sok érdemü veteránus Gemeinde-Vorstand az akkori időből, úgy igyekszik capacitálni az érdeklött feleket: miként ezen summa tulajdonképpen nem is nyom nélkül gőzölgött el, — hanem minthogy, minnekutánna s mindenekelőtt az egész világ tudja, milyen időket éltünk akkorjában, tehát az egész dolog abban áll, hogy ezen summa akkorjában egy másik summácskával összekavarodott s a fináncz urak véletlenül megszagolván, minden irgalom nélkül zsebre tették. Az a legfurcsább, hogy ilyen argumentum is talált egy dühös protektorra.

Orvost hivatott Jakab gazda beteg feleségéhez, tiz tallért igérvén a doktornak, ha a beteg állapotján segít.

Jakab neje azonban az orvos keze alatt belehalt a gyógyításba. S midőn a doktor az ígért tiz tallért követelte Jakabtól, kérdé a zsidó tőle.

— Hát meggyógyította doktor ur az én feleségemet?

„Az teljes lehetetlenség volt.“ felele a doktor.

— Hát talán megölte? —

„Ments meg isten.“

— Akkor hát nem adom meg a tiz tallért a doktor urnak, ha semmitsem segített rajta, — mert akkor a tiz tallér nélkül is meghalt volna az én feleségem.

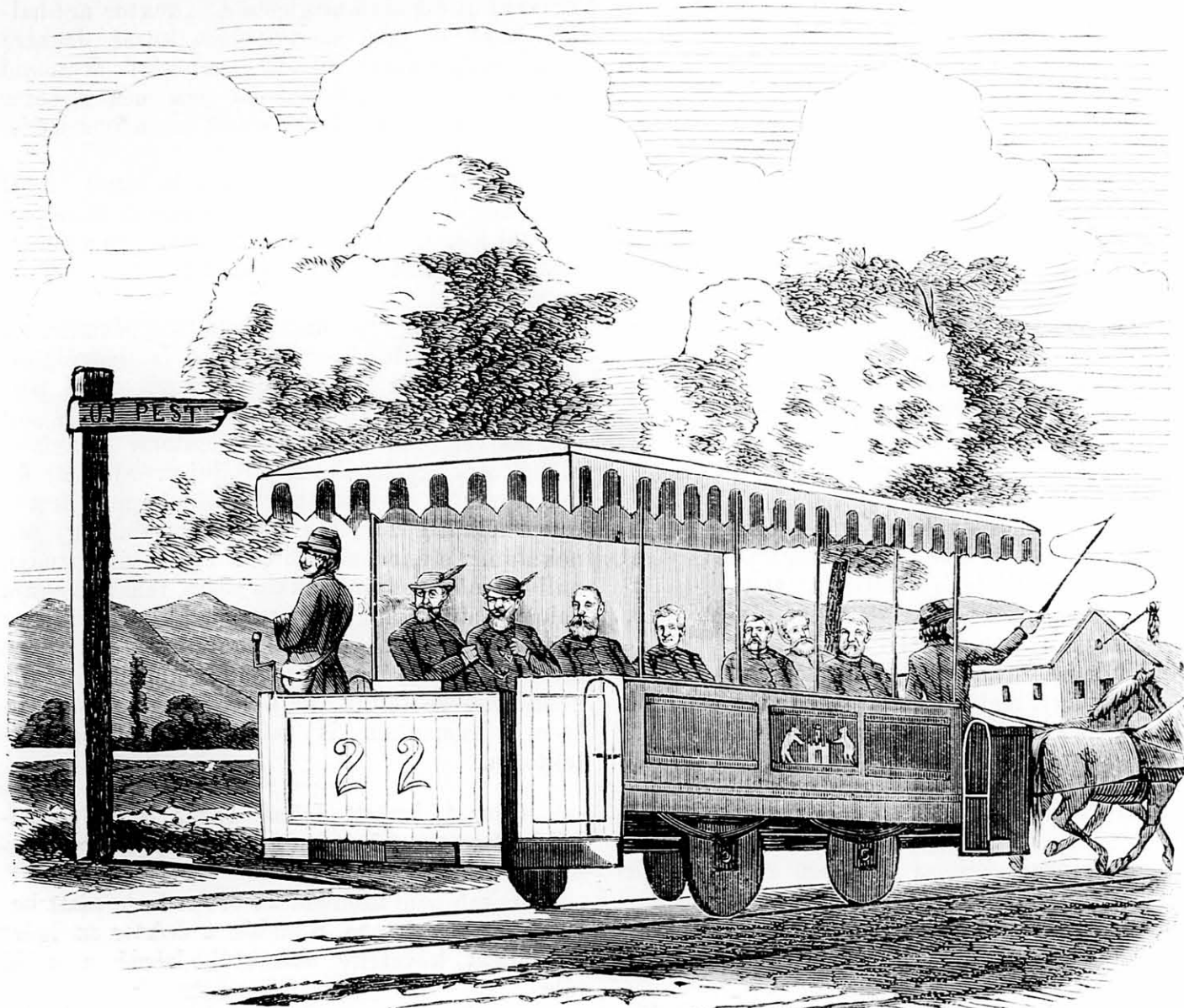
— Hallod-e Pista?

„Tessék parancsolni méltóságos uram!

— Holnap reggel négy órakor költs fel, mert ötkor elutazunk — érted?

Értem kérem alássan, csak tessék méltóságodnak csengetni, rögtön talpon leszek én.

Ez is koronázási diszmenet.

A szélső baloldali tagjai így vettek részt a koronázási diszmenetben.

Tigriskörmök.

A koronázáson is átestünk valahára szerencsésen, úgy valánk ezzel míg meg nem történt, mint az egyszeri ember, kinek egy pofonesapás volt ígérve, és mindig félt tőle míg meg nem kapta, aztán egyszer csakugyan megkapván, örömmel így kiálta fel: „hála Istennek, csak hogy túl vagyok rajta.“

Egy budakeszi sváb igen különös módon jutott a koronázási éremhez. Ugyanis a rendkívüli fényes banderiumot midőn eltátott szájjal bámulná, egy arany pénz repült a szájába, mit a sváb örömeiben e vagy meglepetésében azon módon le is nyelt. Most már rettentő konfúzióban van a sváb, mert nem tudja, hogy az aranyat mikor és hol adja ki?

Mondják, hogy a Privoszky-féle kávéházban 3 krral volt drágább csak a kávé az ünnepélyek alatt. A Beleznay kertben pedig egy meszely spiritusos löreért, mi máskor 10 kr., és a melytől kinyilik a bieska a becsületes ember zsebében, és rab vállatónak lehetne használni 40, mondd negyven krajczárig pióczázta ő zalkelnersége a vendégeket

Na már a koronakávéház bérlőjét Somosi urat e részben is elismerés illeti, mert egy fityínggel sem rugtatta fel italainak rendes árát, s más kávécsok és vendég-lősök példájára közönségét nem fejte meg.

A koronázás alkalmából a tudomány, irodalom, és művészet jelesbjei is feldekoráltattak. Annak különösen örvendünk, hogy a többek közt egyik legjelesebb népköltőnk Arany János is meg van valahára keresztelve.

Érdekes hangverseny.

Azon Deákpárti képviselők hangversenye, a kiknek nem jutott dinnyeföld.

Átalános a panasz, hogy a finánczminiszter igen kevés koronázási pénzt szórattott szét a nép között, — irmagról sem lehet egyet látni, oly ritka az, mint a fehér holló.

Már hiszen atyafiak! azt mondom én, hogy ahol a vetés silány, nem is lehet onnan várni gazdag termést.

Párisban a boulognei erdőben tartott katona szemle végeztével egy Berezowszki nevű 20 éves lengyel ifju rá lőtt az orosz ezárra, de a pisztolya túllévén töltve szét pattant és így a céltáblát elhibázta.

Na ha ezen lövés sikerül annak a lengyelnek, elmondhatta volna bátran, hogy ő ejtette el a világ legnagyobb medvéjét.

Egyik előfizetőnk azt kérdi tőlünk, hogy nem tudnánk-e megmondani, miképpen jutott be Pompéri ur az akadémiába?

Dehogy tudjuk, dehogy tudjuk édes atyánkfia! — hogy tudnánk mi, mikor Pompéri ur maga sem tudja, hogy tulajdonképen micsoda bokros érdemeiért cseppent oda.

A közvélemény Kossuth levele óta hangosabban hallatja szavát a vidéken. Görgey nyilatkozataért a „Pesti Napló“ is több helyen azon szerencsében részesült, a mi-ben Pulszky ur lapja az „1848“, — nyilvánosan meggették.

Szja! így jár az aféle pöffeszkedő lap, mely nem látja meg az erdőt a fától, és nincs tudomása arról a népdalról, mely az egész hazában szájról szájra jár, s így hangzik:

„Görgeinek hívták a gazok gazát,
Ki eladta Világosnál a hazát.“

Ha majd delegátusokat kell választani Bécsbe az országgyűlésnek, részünkről a képviselőház arany szakállu volt jegyzőjét Tóth Vilmost káandidáljuk, ki a koronázási díszébéd alkalmával, fényes sikerrel tette le az érettségi vizsgát, hogy mikép kell majd a rájratban hatalmas diktiót kanyarítani németül.

Hogy növekszik a baloldal ?

Mint növekszik, és gyarapszik
Az a szélső baloldal?
Mely a törvényt negyvennyoleból
Cítálgatja halommal, —
A mint történt, azon módon
E nótában im elmondom :
Mentünk mentünk mendegéltünk
Én és bátyám Pipási!
Ki insurgált hős volt egykor
Most dühös Deák párti!
Négyszemközt igazán szólva
A közösgy vala szóba.
Haj! Pipási urambátyám!
Mindenre azt mondta jó,
Jó a stempli, paragrafus —
Jó a delegáció!!
Jó az opportunitás is —
Ha ló nincsen a számár is.
Bár eléggé fejtegettem —
Hogy hát.. ide meg oda, —
Sok a kétértelmű dolog
A mi nem jó volt soha..
Mind hasztalan urambátyám!
Megmaradt a Deák pártján.
Sőt, hogy feltűzelem — ime..
Finánc mellett agitál,
„Ez az — ugymond — a mely által
Deficitünk alább száll;
S uriasan, vigan élünk
A pápával sem cserélünk.“
E szavakra körül kapja..
A vámbáznál két finánc!
És sallangos köstökéből...
Minden dohányt jól kiráz.
S Pipási ur szegény fejét..
Tiz forintig meg is fejk.
Urambátyám erre zöldült,
Kékült, sárgult... tudná ég —
Rémitő nagy bosszujában
Minő szint nem váltott még?
Mikor oszt kifutta magát —
Felkacag és megszóllal :
„Igazad van öcsém! éljen
Az a szélső baloldal!“

Szittyá Puff.

Az öreg Ábrahám levelei.

II.

Tekhintethes szerkhesztü or!

Szürnyüsig hogy mennyit beszélnek meg irnak must a Khossuth leveliről, az ember azt sem thodja khire hallgassun, khinek van igazsága? Phedig hát nagyun khünyő belátni, hogy bizuny a Deáknak thiszta igazsága van... Nü... cshak khirem ne thessik belebeszilni in ujra mundom, er hod recht, mert azt mundja, hogy ü nem thartja magát khütelesnek arra a levilre válaszólni, miután nyiltan szabadun beszilt, is a vilemény nyilvánítás is szabad vút, senkhire sem erüttethik a nizethet, hanem mindenki ugy thett, a hogy a meggyüzüdisinek legjubbun megfhelel. Ebbe thükilletes igazsága van, mert hát az urszágyülisen mindenki szabadun beszélhetett, nem vút ott semmi phressió. Beszilik, hogy nem vút ám az urszágyülisin semmi phressió, hanem még is pressió vult az, mert hát a vármegyiket nem állították vissza addig, mig csak az urszágyülisen a 67-er bizuttmány munkhátát khürtsztül nem vitték, mert thudta az üreg ur, hogy akkhur, ha a vármegyiket elübb vissza állittják, és cshak azuthán fhugtak vulna a 67-es bizuttmányi munkhálathuz — akkhur bizunyusan nagyun suk Bihar, Khumárom és Szhabules vármegye lett vuna, és akkhur alkalmasint pberdü lett vuna az egisz munkhátat. Ha a vármegyiket állihutták vulna elübb vissza, és ezek beszilhettek vuna elübb, majd akkhur mundha vuna azuthán „hogy mindenki szhabadun beszélhetett s mundhatta ki a meggyüzüdisit“ de így be-thümtik az urszhág szháját. —

Hát hiszen az igaz, hogy a vármegyiket nem állithutták vissza, cshak akkhur, mikhur már überzeigolva vúthak, hogy passziruzott az urszágyülisen a „khütsügy“ — de hát thesz az valamit? má mi az ürdügnék khellett vuna elübb a vármegyiket vissza állithani, hogy thalán még thübb lármát csinálthak vuna?

Hát nem jubbun van ez így khirem? Így el van vigezve minden egy fhüst alatt — s must má khár anynyit beszilni. — Azuthán mi khüze Khossutnak a mi dulgonkhoz? thalán ü fhizeti az adút? vagy ü fhug accist fhizetni, attul a mit in is árendáluk, vagy thalán ü szhijja azt a megveszett russz thrafik duhányt, s azt a vallatni valú russz szhivart? vagy thalán nekhi khül azt a magyar czhimmerrel elláthutt „stemplit“ nyalugatni hátuljárul, vagy thalán az ü fhiját surozzák be nimet Balbachonnak, hogy a virit idegen ért kiuntesa?

Azt is mundja Kossot, hogy Deák nem áll utt, a hul 1861-ba — — másuk meg azt mundják, hogy iphen Deák vút az, a ki thaval az urszágyülisen azt mundtha, hogy „ne legyünk jubb hazafiak mint üseink vúthak“ és hogy a 48-iki thürvinyek revizujába nem ereszkedhetünk elübb bele, mig azukhat vissza nem állittják — is mig is Deák vút az, a khi az 1848 thürvinyek reviziójába ereszkedett a 67-es bizuttmányi elaborathum szherint, mielőtt az rephonálva lett vuna! Groszer Gatt! Hát khi áll must ott, a hul állt 1861-ben.

Nagyun termiszethes, hogy a gescheftseember mindig máskip beszil, mint a hogy thesz. Lám khirem alássan, in mikhur gscheftet akharuk csinálni, besziliek in üssze vissza mindent — hanem azir nem tharthum meg, mer cshak ugy cshinálhatok rebacht, ha a másikat megtargliszhatum.

alázathus szulgája

Az öreg Ábrahám.

Városi tréfa a falusi emberrel.

Egy paraszt a médárdi vásárba . .
Ökröt venni jött a minapába.
A lánchidon is által jöve már —
S kérdi egytől: hol a marhavásár?

„Épen oda megyek — mondá — én is —
Marhákat akarok nézni én is.“
S a mint egy cifra házhoz elérnek . .
Mondá neki: „itt passzust nem kérnek.“

— Kié e pofoncsapott képü ház?
Hogy bele annyi sok ember csúsz-mász. —
„Ez a sok ember ide azért jár . .
Mert bent van a legjobb marhavásár.
Jöjjön kend be . . ni ott a kolompos!
Utánna bög itt e falka lompos.
Baj csak az, hogy egy rudas ökör van . .
S a se jár soha az igaz utban; —
Pedig a többi ez egytől tanul,
Mig a keringős esordába fajul.
Én már sok baromvásárt jártam,
De még ennyi s ily marhát nem láttam.
Igen barátom, ez bölöny fajta . .
Ha egy riad, . . a többi mind rajta . . .
Tűznek viznek, rohan a veszélybe —
Mig az egész esordának nincs vége.“

— „Vesztett faj ez uram! nem kell nekem! —
Ne késsünk, hanem fussunk el innen,
Nehogy még minket is fel ökleljen —
És még majd a szalmánkon teeljen.“ —

Pótharaszti.

Az atyai csizmadia párbeszéde, az ő hitestársával.

Assz. Apjok lelkem! ugyan kinek is küldöt-
ték tavaly kendtek azt a bizalmi nyi-
latkozatot?

Férj. Hát kinek küldöttük volna másnak, mint
a haza nagy bölcsének.

Assz. De hát kicsoda az a haza nagy bölcese?

Férj. Látszik hogy asszony vagy. Hát azt sem
tudod? ki lenne más mint Deák Ferencz!

Assz. De hát ennek a hazának ennél az egy-
nél ninesen több bölcese?

Férj. Van még egy, — a bajai kis bölcs.

Assz. Magyarazza meg hát apjokom! hogy mi
különbség van a haza nagy bölcese, és
a bajai kis bölcs közt?

Férj. Hát a haza nagy bölcese, irányt ad az or-
szággyűlésnek. Az ő szava, a képvisel-
ők többsége előtt szentebb az ő testa-
mentumi szent írásnál, mert ha vala-
mit mond, még az is, a ki a jobbolda-
lon alunni szokott, rá kiáltja hogy he-
lyes. — A bajai kis bölcs pedig, a
bölcs nevezetet azzal érdemelte ki, mert
az országgyűlésen rendesen hallgat.
Egyszer ugyan próbált volt már beszil-
getni, — de bizon nem sokat ért az.
Sokkal több ember volt ő mint Kipfel-
hauser, nagyon sokat ártott magának a
kikeresztelkedéssel, aztán négy szem
közt legyen mondva, nem is ország-
gyűlési követnek való biz ökeme.

Most már elis dalolhatja baja,
Hogy követnek küldte elég baj — a.

A dekorált muzsafiakhoz.

Művészek és költők eddig
Pegazuson lovagoltak,
Ámde ma már lovak nélkül —
Vagynak ütve lovagoknak.

Verstálány.

Egy öreg rektortól.

Végtelen tágas épület —
Láthatatlan oszlopokkal,
Addig tetszik szemnek, fülnek —
Mig a vándor benne járdal.
Bárminő kényelmes volna . . .
Még sincs állandó lakója.

Titka mélységes céljának . .
Faragva van mesterséggel,
Maga gyujt lámpást magának —
Mely ég benne fényességgel.
De a mestert, ki alkatta . . .
Még semmi szem nem láthatta.

Politikai diskurszus

Iczik szomszéd és Mihály gazda között.

Iczik. Mihály gazda! nekhem olyan befűzetteit a khurunáció.

Mihály. Hogy hogy Iczik szomszéd?

Iczik. Hát thodja khend egy grojszártige fűlséges gsfetet akartam csinálni. Megvettem 6 ezer pengüi forintot egy kész tribünt, dasz hajszt, egy áll-

ványt három ezer öléssel; gondoltham minden ölés hat pengüi, háromszor hat az tizenyoalez — tehát tizenkét ezer pengüi thizta rebakja lesz Icziknek.

Mihály. A bizony jó spekuláció lett volna szomszéd.

Iczik. Lett volna, ha lehetett volna, hanem a kalkülüs olyan ezodarul öthött ám ki, hallja khend! thodja mit vettem be?

Mihály. Hát bevett vagy tizezer forintot a szomszéd.

Iczik. Vie zógt den dasz Mihály gazda? thiz ezer forint? thiz ezer ám... de csak szekszedli, kherek számmal üt ezer phengüi khámpez khapóresz... hogy dölt volna üssze a tribünt, mielőtt felállithották.

Mihály. Kinyeri azt a kis veszteséget a gyapjun szomszéd még az idén, hanem hát mit mond Iczik szomszéd arra a száz ezer darab aranyra, mit a magyar Király és Királyné Ő Felségeik a honvédek özve vegyei és árvai segélyzésére ajándékoztak?

Iczik. Azt mondom Mihály gazda! hogy az a hundert-tausend Dükát nem ragyug oly fényesen, mint Ő Felségeiknek ezen szép tetthük; én a khurunázás-kur thodja khend elfelejtetthem éljent kiálthani, hanem mustan helyre öthüm és hangosan kiállthum éljen a magyar Kbirály és annak a Fhelesége!... az a szép asszuny!

Mihály. Mit gondol Iczik szomszéd! haza jön e Kossuth apánk, hiszen már amnesztiát kapott valamennyi külföldön bujdosó hazánkia?

Iczik. Én azt mondom, khedves Mihály bátya! huyha mindenki haza gyün is, — de Kossuthot bajusan láthatjuk már mi meg valaha, mert ű olyan felthételes amnesztiára sohase tér vissza hazájába.

Mihály. Áldja meg hát a magyarok istene ott a hol van, a merre jár kel, áldja meg a nyomát is, nem hiában olvastam hát én a „Magyar Ujság”-ban ezt a szép verset róla:

„Kossuth Lajos nagy bujába
Leül a tenger partjára,
Ráborul a koronára...
Hol van a sok katonája?”

Ludas Matyi gyorspostája.

Megvolt hát... elmúlt hát
A koronációs!
Most következik a
Prenumerációs!
Egy egy rongyos bankó
Magakad még itt ott,
Ne tessék sajnálni
Azt azs egy forintot —
Melyért Ludas Matyi
Három hónapon át —
Teréfával tartja...
Kedves publikumát.

Pótharasztra! Tisztelt elvrokonunk kedélyes humora
Lángragyújtó, miként Tokaj tüzes bora.

Topolyára a fiatal Smülének: brávó Smüle! jól elsüle.

Vidéki munkatársainknak: becses kézírataikat csötörtökig
legyenek szivesek mindig hozzánk juttatni, mivel a később érkezettek azon héten már nem közölhetők.

Figyelmeztetés.

Jelen számunk mellett küldjükszét

LUDAS MATYI ELŐFIZETÉSI FELHÍVÁSÁT

MÁSODIK ÉVNEGYEDRE

azon honfiai bizalommal, miszerént tisztelt előfizetőink előfizetéseiket nem csak megújítják, hanem egyszersmind

a magyar népnek ezen legolcsóbb és legmulattatóbb demokrat irányu

KÉPES UJSÁGÁT

minél szélesebb körben terjeszteni szivesek lesznek.

ELŐFIZETÉSI ÁRA

3 hóra csak **1** frt. félévre **2** frt.

Az előfizetési pénzek a kiadó-hivatalba

3 korona-utca 18. szám alá

küldendők.